

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας διεύθυνση σας περιμένει:

www.autonomeantifa.gr
antifascripta@yahoo.com

Μάρτης 2025

ΒΓΑΛΕ ΜΙΑ ΑΦΙΣΑ ΡΕ ΤΙ ΣΟΥ ΖΗΤΑΝΕ;

Θυμάται κανείς τον Οκτώβριο του 2023;

Η πολυσυζητημένη τότε επίθεση στο ρέιβ πάρτι, η οποία αποτέλεσε το εναρκτήριο λάκτισμα της νέας φάσης του πολέμου στη Μέση Ανατολή, έχει πλέον ξεχαστεί κάπως. Παρ' όλα αυτά τα όσα εκφράστηκαν τότε στο δημόσιο λόγο συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να θέτουν το πλαίσιο κατανόησης του παγκοσμίου πολέμου.

Αν θέλαμε να συμπυκνώσουμε κάπως χοτροκομμένα τις γνώμες που εκφράστηκαν στον (ελληνικό) δημόσιο λόγο για την επίθεση στο ρέιβ πάρτι, θα καταλήγαμε σε δύο αφηγήσεις:

Η πρώτη υποστηρίζει πως οι κακοί τρομοκράτες που διακατέχονται από αντισημιτισμό έκαναν μια απρόκλητη κι αναίσχυνη τρομοκρατική επίθεση σε κάτι φιλήσυχα παιδιά που πάρταραν αγαπημένα. Η δεύτερη υποστηρίζει πως οι καλοί καταπιεσμένοι εξεγέρθηκαν απέναντι στην ασάλινη μπότα του Ισραήλ που διακατέχεται από αντιμουσουλμανισμό.

Η πρώτη γνώμη εκφράστηκε περισσότερο (αλλά όχι μόνο) μέσω τηλεόρασης. Η δεύτερη γνώμη εκφράστηκε περισσότερο (αλλά όχι μόνο) μέσω αφισκοκόλλησης (και πραγματικής και διαδικτυακής). Φαντάζουν αντιδιαμετρικά αντίθετες. Δεν είναι όμως. Κι οι δύο:

-Αποδίδουν την παγκόσμια σύγκρουση σε κακία, φονταμενταλιστικές ή φασιστικές αντιλήψεις, αντισημιτικό ή αντιμουσουλμανικό ρατσισμό.

-Αντιλαμβάνονται τη σύρραξη ως μια σύρραξη Παλαιστίνης-Ισραήλ, αποκόπτοντάς την από το παγκόσμιο βεληνεκές του πράγματος.

-Υποστηρίζουν δημοσίως τη μία ή την άλλη πλευρά, παίρνοντας θέση σε μια πολύπλοκη παγκόσμια διακρατική σύγκρουση. Και κυρίως, καλούν όλους μας να πάρουμε θέση.

Κι εδώ ερχόμαστε εμείς. Που, αν έχουμε ακούσει καλά τις φήμες, υποτίθεται ότι «δεν παίρνουμε θέση». Πράγματι, δεν παίρνουμε θέση όπως το εννοούν διάφοροι, δηλαδή με όρους «βγάλε κι εσύ μια αφίσα αλληλεγγύης». Αλλά το θέμα δεν μας περνά αδιάφορο. Από τη σύγκρουση στη Γάζα και μετά παρα-

κολουθούμε τις πρόσφατες περιπέτειες του ελληνικού κράτους στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Και κάτι έχουμε πει κι εμείς οι καφεροί δυο χρόνια τώρα... Παρακάτω θα σταθούμε μόνο σε τρία σημεία:

1. Έχουμε υποστηρίξει ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία μπορεί να οδηγήσει σε κάποιου είδους προσωρινή αμερικανο-ρωσική συνεννόηση, η οποία θα είναι εις βάρος της Γερμανίας.¹ Σύμφωνα με τις τελευταίες εξελίξεις στο ουκρανικό μέτωπο, αυτό φαίνεται να επαληθεύεται. Ο αγαπημένος μας Αμερικανός ειδικός το αποκαλεί «έχουμε μακρά ιστορία στα να μπαίνουμε σε αδιανόητες συμμαχίες με πρώην αντιπάλους μας, η αμερικανική στρατηγική είναι θεμελιωμένη στον ομορτισμό και την ευελιξία». Το προσωρινό του πράγματος, το αποκαλεί «σύντομη αναστολή [του πολέμου] εν τη απουσία αποφασιστικής έκβασης».²

2. Έχουμε υποστηρίξει ότι η εισβολή του Ισραήλ στη Γάζα λειτουργεί ως ένοπλη επαναδιαπραγμάτευση των συμφωνιών του Αβραάμ.³ Αλλά τελικά ήταν αυτό και πολλά περισσότερα. Από την ώρα που το είπαμε αυτό, το Ισραήλ δεν άνοιξε μέτωπο μόνο με τους Παλαιστίνιους, αλλά με τέσσερα-πέντε κράτη· εισέβαλλε κανονικά στη Συρία και το Λίβανο, έριξε κάτι μπόμπες στην Υεμένη και το Ιράν. Η όλη ιστορία έχει αφήσει πίσω τουλάχιστον ένα διαλυμένο κράτος, τη Συρία και μπόλικες διαπραγματεύσεις με τα «αραβικά κράτη». Αυτές οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται. Η πρόταση «μεταφοράς των Παλαιστίνιων σε κάποιο αραβικό κράτος» είναι κομμάτι τους. Διόλου τυχαία η πρόσφατη αμερικανο-ρωσική διαπραγμάτευση έλαβε χώρα στη Σαουδική Αραβία. Δεν αφορούσε όμως μόνο τις Συμφωνίες του Αβραάμ. Γιατί οι ισραηλινές στρατιωτικές περιπέτειες άφησαν μια Ρωσία αποδυναμωμένη στη Μέση Ανατολή, μια Ρωσία που έχασε πολλά από τα πατήματά της στην περιοχή. Η αποδυναμώση της ρωσικής επιρροής στη Μ. Ανατολή είναι αυτή που έθεσε τους όρους για την αμερικανο-ρωσική διαπραγμάτευση που παρουσιάζεται ως διαπραγμάτευση «για την Ουκρανία», ενώ είναι μια δια-

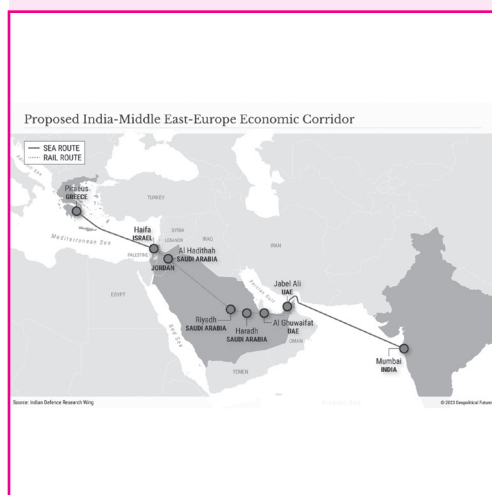
ANTI FA SPEAKING

πραγμάτευση πλανητικής εμβέλειας (περιλαμβάνει, ας πούμε, το τι θα πάθει η Γερμανία). Για να το πούμε και με τα λόγια του Αμερικανού μάστορα που χαιρέται: «Τελικά, η σημασία του πολέμου της Ουκρανίας κατά τραγικό τρόπο δεν ήταν η Ουκρανία».⁴

3. Υποστηρίξαμε επίσης από την πρώτη μέρα ότι το ελληνικό κράτος δεν ενθουσιάζεται καθόλου με τις αμερικανοϊσραηλινές πολεμικές πρωτοβουλίες, γιατί αυτές ισχυροποιούν την Τουρκία.⁵ Πράγμα που επιβεβαιώθηκε από την αφύπνιση του συριακού μετώπου, την τουρκική εμπλοκή σ' αυτήν και τις ελληνικές ανησυχίες. Οι ελληνικές ανησυχίες εκφράζονται ως αλληπάλληλες συναντήσεις με όλους τους πιθανούς κι απίθανους αντιπάλους της Τουρκίας. Η εμπλοκή της Τουρκίας στη Συρία έχει και όψεις που δεν φαίνονται με την πρώτη. Για να πάρετε μια ιδέα τι σκέφτεται το ελληνικό υπ.εξ: «οι ισραηλινές αμυντικές δυνάμεις ουσιαστικά διέλυσαν τις στρατιωτικές υποδομές του συριακού στρατού, καθιστώντας την εξάρτηση της Δαμασκού από τα τουρκικά όπλα ακόμη μεγαλύτερη».⁶

Ε, λοιπόν όλα αυτά κατά τη γνώμη μας είναι σημαντικά να τα έχει υπόψιν του όποιος εκθρεύεται τη κράτη και τον πόλεμο. Και ενώ είναι σημαντικά δεν τα έχουμε δει γραμμένα πουθενά· ούτε στα δελτία (προφανώς), ούτε στους τοίχους (δυστυχώς). Το μόνο που έχουμε δει γραμμένο είναι φτηνές εκκλήσεις στο συναίσθημα. Επομένως, η διαρκής πίεση «βγάλτε κι εσείς μια αφίσα αλληλεγγύης» μπορεί να ήταν θελκτική, μπορεί να είχε πρόσκαιρα οφέλη, μπορεί να ήταν μια εύκολη λύση, αλλά είχε τίμημα.

Το τίμημα ήταν η αδυναμία να αντιληφθεί κανείς τον παγκόσμιο πόλεμο όπως τον αντιλαμβάνονται τα κράτη, με κυνισμό κι υποκρισία, με υλικά συμφέροντα και περίπλοκους λογαριασμούς. Το τίμημα ήταν η αδυναμία να αντιληφθεί κανείς ότι το κράτος του Ισραήλ είναι ένα κανονικό κράτος όπως όλα τα άλλα, ούτε «καλύτερο» ούτε «χειρότερο» (να μια γνώμη ενάντια στον αντισημιτισμό). Το τίμημα ήταν η αδυναμία να αντιληφθεί κανείς ότι τα αραβικά κράτη είναι κι αυτά κανονικά

Αριστερά, Οκτώβριος του 2023. Το ελληνικό κράτος χαιρέται για τη μετατροπή του σε «διαμετακομιστικό κόμβο» στα πλαίσια των «συμφωνιών του Αβραάμ». Δεξιά, Δεκέμβριος του 2024. Η ενίσχυση της τουρκικής επιρροής στη Συρία, η αποδυνάμωση του Ιράν και της Ρωσίας, γεννούν τουρκικές εναλλακτικές. Που δεν περιλαμβάνουν την ελληνική επικράτεια. Οι Έλληνες δεν χαιρόνται με τις ισραηλινές πρωτοβουλίες - γιατί ισχυροποιούν, τόσο το Ισραήλ, όσο και την Τουρκία.

κράτη, όπως όλα τα άλλα (να μια γνώμη ενάντια στον αντιμουσουλμανισμό). Το τίμημα ήταν η αδυναμία να αντιληφθεί κανείς ότι το ελληνικό κράτος δεν διαφέρει και πολύ ούτε από το Ισραήλ ούτε από τη Σαουδική Αραβία, ότι δηλαδή κάνει κι αυτό τους δολοφονικούς του λογαριασμούς (προφανώς ενάντια στους ίδιους του τους πολίτες). Και κυρίως το ποιοι είναι αυτοί οι λογαριασμοί. Τελικά το τίμημα ήταν η αδυναμία να μπορεί κανείς να κάνει εκτιμήσεις για τον παγκόσμιο πόλεμο όπως οι παραπάνω.

Το «βγάλε μια αφίσα ρε» είχε βαρύ τίμημα. Ευχαριστούμε, αλλά δε θα πάρουμε. Να το πληρώσει κανένας άλλος. Αν επιμένει.

1. Αυτό στο «Νησιά του Πολέμου», *Antifa* #82, 10/2022.
2. Ο ειδικός είναι ο George Friedman: "Russia-US Negotiations Open The Next Phase of Restructuring the World", *Geopolitical Futures*, 13/2/2025.
3. Αυτό στο «Όλοι με τους Παλαιστίνιους Είμαστε!», *Antifa* #87, 11/2023.
4. George Friedman, «Speculating on the Summit in Saudi Arabia», *Geopolitical Futures*, 17/2/2025.
5. Αυτό στο «Όλοι με τους Παλαιστίνιους Είμαστε!», *Antifa* #87, 11/2023. Το επαναλάβαμε στο «Η Φρεγάτα Γύρισε», *Antifa* #91, 07/2024.
6. Β. Νέδος, «Η Αθήνα στη μέση της διεκδυστικής Τουρκίας-Ισραήλ», *Η Καθημερινή*, 13/01/2025.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΡΕΚΒΙΕΜ ΣΕ ΕΝΑΝ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Ο τυπογράφος μας, μετά από 35 χρόνια αδιάλειπτης παρουσίας στο χώρο της τυπογραφίας, έριξε τους τίλους τέλους, με μια λιτή ανακίνωση.

Το τυπογραφείο του, με ποιότητα εκτυπώσεων αντάξια του κινήματος, για είκοσι (στην πραγματικότητα πολύ παραπάνω) χρόνια τύπωνε τις αφίσες, τις προκηρύξεις, τα περιοδικά και τα βιβλία μας. Η μεταξύ μας δασοληψία αυτά τα χρόνια είχε πολύ χαρτί: χαρτί τυπώματος και χαρτί μαρουλένιο...

Το ξαφνικό ρέκβιεμ στον Εξαρχεϊώτικο πεζόδρομο όπου βρισκόταν το τυπογραφείο μας, αφήνει το κίνημα πιο φτωχό. Στερεί από την κινηματική μικροζωή και τον νεοελληνικό πολιτισμό εν γένει εκφράσεις που δημιουργήθηκαν ακριβώς για να περιγράψουν μια συνθήκη που εκτός της φυλής μας μοιάζει ακατανόητη: φράσεις όπως «του ζήτσα ραντονε c [σε] και μου τύπωσε ραντονε φε...» ή διάλογοι του είδους «[Εμείς] μα τη θέλαμε μαύρη κι αυτή είναι γκρι - [Τυπογράφος] πιο ωραία είναι έτσι...» και «[Τυπογράφος] έχετε κανά βιβλίο να τυπώσουμε; - [Εμείς] που να το βρούμε; - [Τυπογράφος] ε, γράφτε κανένα...», τώρα θα χαθούν σαν δάκρυα στη βροχή.

Εμφορούμενοι από τέτοια νοσταλγική και ιστοριοδιφική διάθεση, θα διασώσουμε εδώ μία από τις πλέον χρήσιμες διαπιστώσεις του τυπογράφου μας: μια περιγραφή των πελατών του από τον ίδιο τον πατριάρχη της αντιεξουσιαστικής τυπογραφικής δραστηριότητας: η οποία είχε ως εξής:

Ένας ένας είναι καλά παιδιά.
Αλλά όταν μαζεύονται πολλοί μαζί, κάτι παθαίνουν!

Ο τυπογράφος ασχολείται με τη μορφή, αλλά μοιραία αποκάτ' γνώμη και για το περιεχόμενο. Ειδικά ο τυπογράφος του κινήματος, είχε φάει στη μάπα τόσες... μορφές, που είχε φτάσει να διακρίνει έως και την περιπλοκότητα του οργανωτικού ζητήματος!

τον βρέθηκαν γραμμένες ιδίον αιδ' αφοδείξεις τυπογραφικών